

CICLE PINTURA MURAL CAPELLA SANT ROC VALLS

Perdre abans que res

Jan Monclús

La pintura de Jan Monclús regira idees sobre la transcendència estètica de l'art, la sofisticació tècnica de la pintura o la figura mítica de l'artista que treballa un espai en blanc. Als antípodes d'aquesta idealització, per a ell l'artista és qui sap perdre i fracassar abans que res, fracassant cada vegada millor seguint el rastre contradictori de Samuel Beckett. I "perdre" és l'objectiu primordial del perdedor, metàfora de la figura de l'artista. Alhora, aquesta contrarietat és la seva oportunitat: Continuar, malgrat tot, encara que no hi hagi "res a dir".

L'artista que pinta l'absis de Sant Roc forma part d'una generació que manté el pols amb el llegat patrimonial de la pintura, revalidant la figura de l'artista com un antiheroi i la necessitat de pintar com a patologia de l'estètica contemporània. Són artistes il·lustrats i també indolents, l'humor pessimista els hi serveix per aconseguir la distància crítica necessària i sobreviure.

Les banderes estan carregades de forta semiòtica d'identitat. Les que pinta Jan Monclús semblen teles alliberades del bastidor, del suport quadre, que onegen en una atmosfera de ficció. Les que ha dibuixat a l'absis tenen presència d'artifici, com una bandera plantada a la Lluna. Aquestes *flags* no tenen gràfica d'icona sinó de text fet amb el pinzell. Jan Monclús pinta frases sobre la pintura que es transformen en pintura.

Aquesta escriptura pintada són declaracions íntimes sobre el desfici de pintar i la desídia de fer-ho. Les cinc banderes ressonen a la sala com una cantarella del desencant i així mateix com el principal sentit de l'obra: *As a painter I have nothing to say, as an artist I have nothing to paint* (Com a pintor no tinc res a dir. Com artista no tinc res a pintar); *Actually, I don't feel like painting anymore* (Realment no tinc més ganes de pintar). La repetició sistemàtica de l'absurd és la seva tàctica de representació.

A l'artista li agrada expandir la potència de la paradoxa, usa l'atzar a l'hora de pintar, manté la pintura figurativa com una singular autobiografia a l'oli i considera la insensatesa com a objectiu i eficàcia del gest de l'artista. Pinta sense la protecció del model acadèmic. Una forma de pintura promiscua, fora del quadre i global en referents i llengua. Jan Monclús pinta textos en anglès, a la manera d'una *to do list*. Recordatoris anodins que combinen la capacitat crítica amb el gest d'una veu alienada dins el sistema de l'art. L'anècdota, la confusió lúdica, l'error, la ironia i la paròdia o la raresa dels materials són estratègies de treball i tècniques de comunicació.

Per a l'artista el taller ja no és un lloc privat sinó un espai de joc i acrobàcies entre amics, la sala d'exposicions tampoc és un espai silenciós i sagrat ni l'originalitat la clau de l'art. Tot és comú i vulgar, per tant global i especial: excepcional.

Pilar Bonet

Capella de Sant Roc, Valls, del 5 de maig al 24 de juny del 2018.

